

Posouditi otázku, zda a pokud se dá určití účast toho kterého skutku na úkonech společného trestního řízení a zda podle toho lze stanovití onu část nákladů, zvláště útrat právního zastoupení, jež vznikla stíháním jednotlivého skutku (§§ 389, 390 tr. ř.), jest věcí uvážení soudu. Když soudy v otázce, o niž tu jde, dospěly k závěru zákonnému, nelze výsledku těchto úvah odporovati zmateční stížností k zachování zákona.

Důvody: Podle spisů okresního soudu na K. byla L. Ch. podezřelou z přestupku podle § 411 tr. z., jehož se prý dopustila tím, že dne 29. srpna 1926 v K. bez příčiny napadla a stloukla A. V. se slovy, »Ty krávo, já ti dám, co máš v mém bytě hledati«, způsobivši jí tak úmyslné lehké poškození na těle. Při hlavním přelíčení dne 25. října 1925 učinil zástupce soukromé účastnice též návrh, aby obžalovaná byla potrestána pro urážku na cti, spáchanou tímto výrokem, a po skončení průvodního řízení připojil se k návrhu veřejného žalobce na potrestání a navrhl event. potrestání pro urážku na cti, účtuje útraty; naproti tomu obhájce obžalované žádal za přisouzení útrat, vzniklých podáním soukromé žaloby a sprostění obžalované.

Okresní soud na K. rozsudkem ze dne 25. října 1926 sprostil L. Ch. obžaloby pro přestupky §§ 411 a 496 tr. z., a zamítl přisouzení útrat obžalované obhajobou proti soukromé žalobě pro urážku na cti vzešlých, odůvodniv zamítnutí to tím, že trestní řízení konalo se k návrhu veřejného žalobce pro přestupek § 411 tr. z., a že návrh na potrestání obžalované pro urážku na cti dne 25. října 1926, tedy po projití 6nedělní lhůty učiněný, neměl za následek vzejití zvláštních útrat.

Proti tomuto rozhodnutí o útratách provedl obhájce obžalované včas stížnost která byla rozhodnutím zemského trestního soudu v P., jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 21. prosince 1926 zamítnuta z důvodů okresním soudem uvedených.

Generální prokuratura má za to, že oběma citovanými usneseními byl porušen zákon o ustanovení §§ 389, 390 tr. ř., a to z těchto důvodů. Ustanovení § 389 tr. ř., jehož zásad dlužno obdobně použití pro výklad 2. věty prvního odstavce § 390 tr. ř., má v druhém odstavci na zřeteli případy subjektivní konexity podle první dílčí věty prvního odstavce § 56 tr. ř. a stanoví pro případ subjektivní spojitosti věcí trestních vyloučení útrat, vzniklých stíháním trestných činů, jimiž obžalovaný nebyl uznán vinným. Přihlíží-li se ve spojení s tímto předpisem k ustanovení 2. věty 1. odst. § 390 tr. ř., jest zřejma vůdčí zásada, že otázku náhrady útrat dlužno posuzovati ohledně každého jednotlivého

z několika skutků v témže řízení projednávaných zvláště. Bylo-li tedy trestní řízení vedeno pro několik trestných činů, dlužno zjistiti, která část celkových nákladů vypadá na ten který skutek, pokud nebyly všem skutkům společné. Pokud se dá určití účast toho kterého skutku na úkonech trestního řízení, dlužno upravití závazek k náhradě útrat takovým způsobem, že se zvítězivšímu přisoudí ona část nákladů, zvláště útrat právního zastoupení, která vznikne tím, že dotýčný skutek stíhal, — resp. — skončí-li trestní řízení jiným způsobem než odsuzujícím nálezem, a konalo-li se řízení k žádosti soukromého žalobce (nebo podle § 48 tr. ř. jen k návrhu soukromého účastníka), že se jim usnesením soudu uloží náhrada oné části nákladů, jež obžalovanému vznikly následkem jejich zakročení ohledně toho kterého skutku (srovnej rozhodnutí nejv. s. č. j. I 277/26 sb. nejv. s. č. 2380).

V tomto případě šlo o dva různé delikty při téže příležitosti spáchané, jichž zjištění sice nevyžadovalo zvláštního průvodního řízení, ale přece doba trvání hlavního přelíčení dne 25. října 1926 konaného, při němž bylo nutno zřetel míti i na soukromou žalobu A. V., se prodloužila a tím prý se podstatně útraty trestního řízení zvýšily. Oč se tak stalo, bylo prý možno trestnímu soudci podle zásad v §§ 389, 390 tr. ř. vyslovených určití a náhradu přiměřenou nezvítězivší soukromé žalobkyni A. V. uložití.

Náhled vyslovený v rozhodnutí prvního soudu, že obviněné nepřísluší nárok na náhradu útrat proto, že řízení se (původně) konalo k návrhu veřejného žalobce pro přestupek § 411 tr. z., že návrh na potrestání obžalované pro urážku na cti byl učiněn (při konečném hlavním přelíčení) již po projití šestinedělní lhůty žalobní a že neměl za následek vzejití zvláštních útrat, pokládá generální prokuratura za právně mylný a odporující zásadám, vysloveným §§ 389 a 390 tr. ř. Neboť dlužno prý uvážit, že jakmile učiněn je návrh na potrestání v soukromé obžalobě, ať odůvodněný či neodůvodněný, ať včasný, či promlčený, musí býti o něm jednáno zde tím spíše, že soud první instance, jak je ze spisů patrné, ještě nebyl si sám jist, jak rozhodne o této soukromé žalobě, a tak nevydal usnesení, že by rozšíření nepřipouštěl (jedině v tom případě prý by nevznikly útraty), nýbrž jednal o věci soukromé obžaloby také a teprve v rozsudku vynesl výrok sprostující.

Z těchto úvah generální prokuratura navrhuje, aby bylo podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. uznáno právem, že jak rozsudkem

okresního soudu na K., ze dne 25. října 1926, pokud jím byl zamítnut návrh na přisouzení útrat vzešlých obviněné obhajobou, tak i usnesením zemského trestního soudu v P. jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 21. prosince 1926, potvrzujícím toto rozhodnutí o útratách byl porušen zákon v ustanovení § 389, 2. odst. a § 390, 1. odst. tr. ř.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti, že napadenými výroky byl porušen zákon. Porušení zákona může záležeti buď v nesprávném výkladu zákona, nebo v tom, že zákona správně vyloženého bylo nesprávně použito na ten který případ. V tomto případě soud první stolice, zamítnuv návrh obžalované na přisouzení útrat obhajoby, nevycházel z právního názoru, jenž by se přičil zásadám, hájeným zmateční stížností, nýbrž zamítl návrh v podstatě z toho důvodu, že jednáním o soukromé žalobě nevznikly zvláštní útraty. Tomu nelze rozuměti tak, že zakročením soukromé žalobkyně nevznikly značnější útraty, nýbrž, že tím vůbec nevznikly útraty, jež by se daly oddělit od celkových nákladů na trestní řízení, konané k návrhu veřejného žalobce pro přestupek § 411 tr. z., pokud se týče od nákladů hájení se obžalované v tomto směru.

Posouditi otázku, zda a pokud se dá určit účast toho kterého skutku na úkonech společného trestního řízení a zda podle toho lze stanovit onu část nákladů, zvláště útrat právního zastoupení, jež vznikla stiháním jednotlivého skutku, jest věcí uvážení soudu. Když soudy v otázce, o niž tu jde, dospěly k závěru zápornému, nelze výsledku těchto úvah odporovati s hlediska § 33 tr. ř.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 14. října 1927. č. j. Zm I 311/27-4.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Konkurs-Ausgleichs-Anfechtungsordnung und deren Einführungsverordnung. Mit Erläuterungen von Rob. Bartsch und Rudolf Pollak. Zweite Auflage, 1927. Holder-Pichler-Tempsky A. G., Wien und Leipzig. XXX. a 1136 stran.

Dílo, o jehož prvním vydání z r. 1916 náš časopis přinesl v r. 1917, str. 247—251 podrobnou zprávu, objevuje se na trhu knihkupeckém nyní v novém vydání. Ovšem v podobě změněné zevně i obsahově. Nové vydání tvoří nyní jen jeden svazek a obsahuje zpracování hmotného a formálního práva konkursního, nikoli však, jako vydání první, také výklady vztahující se na usta-